

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Ane FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1875-08-04)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: "BREV TIL: Ane FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1875-08-04)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)*, Karl Sehønbergs Forlag., s. 132. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-003-shoot-L0022522300030061.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Fra Laub til en fyensk Gaardmandskone \*)  
Viborg, 4. August 1875.*

Min kjære Ane! Eders gode Capelian har skrevet til mig om den store Sorg, som har ramt Dig, og mener, at jeg er den, der bedst kan sige Dig Noget til Trøst. Du føler nok, at

Nu er der Ingen i Verden til,  
Min Sorrig kan fordrive,  
Foruden Gud, naar ban saa vil,  
Han kan mig Trøsten give.

Men det er jo svært i en saadan Tid at naae hen til ham og kaste al sin Sorg paa ham; det kan jo forekomme Dig, som om ogsaa han har forladt Dig og lukket Døren. Maaskee saa jeg kan hjælpe Dig paa Vei. Du har jo kaldt mig Din Fader fra den Tid, Din egen Fader gik fra Dig. Dersom Du nu kan mærke af dette s. 133Brev, at det er jeg endnu, Du er mit kjære Barn, og jeg kan ikke slippe Dig, Du har været i mine Tanker og Bønner, ligefra den sørgelige Tidende kom, saa maa Du jo sige Dig selv: hvor meget vissere er det da, at min Fader i Himlen, som er meget bedre og meget mægtigere, ikke vil slippe mig i denne Nød, og dersom han lukker Døren, da er det kun, for at jeg skal banke paa. Dersom vi, som ere onde, gjerne ville give vore Børn gode Gaver, skulde han da ikke give dem den Helligaand, den rette Trøster, som bede ham derom? Ja, min kjære Ane, mit kjære Barn! Det tør jeg trøste Dig med, at Han vil „ingenlunde slippe Dig og ingenlunde forlade Dig“, — det har han selv sagt; og skulde han glemme det nu, han seer, hvorledes Du trænger til ham? Siig Du, naar Du er allermeest nedtrykt: „Herren er min Hjælper, jeg vil ikke frygte!“ Det kan gaae langsomt og kummerligt, — men jeg er vis derpaa, han slipper Dig ikke, før Du har naaet det. Han vil hjælpe Dig til at holde sammen paa Din lille Flok, og saa skulde ogsaa Dine Børn blive Dine Hjælpere. Din Søn saae jeg ikke, da han var her; men Tante R. sagde, at han havde et godt og ærligt Ansigt; han vil nok være Din Hjælper. Og Din gamle Moder er endnu ikke gaaet fra Dig, hun skulde endnu tage denne Sorg med, for at støtte sit Barn; hun har prøvet Guds Trofasthed i mange Aar og i mange Sorger, og jeg har baade seet og hørt, hvorledes hun kunde give Alting hen i Guds Haand; — han vil ikke lade hende blive tilskamme i hendes Alderdom, om ogsaa det Sidste maatte blive det Sværeste. Ja, kjære Ane! Du venter jo paa, hvad jeg vil sige om det, der gjør denne Sorg saa svær, om jeg ogsaa her har noget Trøsteligt at sige. Ja, min kjære Ane! her er s. 134det mørkt og Døren er lukket, og Ingen maa trøste med, hvad han ikke kan svare til; men jeg vil sige, hvorledes det forekommer mig. Du veed, jeg har holdt af Jørgen, og jeg kunde umulig troe, at det skulde ende saaledes; jeg kan ikke forestille mig Andet, end at han har gjort det i Vildelse. Og om det ogsaa er skeet ved hans egen Skyld, at han tilsidst blev saaledes fangen i de mørke, rædsomme Tanker, fordi han ikke gjorde Modstand itide, saa gjælder jo det Samme om de Mange i Jerusalem, som vare med at korsfæste deres Herre, og for hvem han dog bad: „Fader, forlad dem, thi de vide ikke, hvad de gjøre!“ Maaskee Din Mand kan være kommen med ind under denne Bøn, saa at ikke Alt er forbi med den rædsomme Dag, som blev det Sidste, Du saae. Dersom han har vidst, hvem denne Jesus er, saa har han jo ikke holdt sig til ham itide og har fornægtet ham paa det Sidste; men Peder fornægtede ham ogsaa, da det meest gjaldt om at bekjende ham, og Christus fandt ham dog igjen. Dersom Jørgen har kunnet faae et Glimt af ham at see og forstaae, at det var ham, han havde forladt, og dersom han da har kunnet svare paa det Spørgsmaal, han vel ogsaa tilforn havde hørt, men ikke tænkt paa at svare paa, — dersom han har kunnet svare: „Du veed alle Ting, Du veed, at jeg ikke har elsket Dig, men ogsaa, at nu længes jeg efter, om jeg dog endnu kunde lære det, — mon da Ghristus har vendt ham Ryggen? Jeg kan kun sige Maaskee; Ingen kan lukke Døren op og see derind, hvad der skeer ! Men derfor kan heller Ingen sige, at der Ingenting kan skee, at det er afgjort for evig, naar dog Guds Langmodighed bier, og Christus tøver med at konnae og dømme Levende og Døde! Dette er vist, at Ingen kan komme til Faderen s. 135uden ved Sønnen; men det er ligesaa vist, at Gud er ikke alene de Levendes Gud; men ogsaa de Dødes, og det er vist, at Cbristus har prædiket for Aanderne, som vare i Forvaring. Og det er endnu det Allervisseste, at dersom, Nogen der kan finde hen til Christus, saa overgaaer Christi Kjærlighed al vor jordiske Forstand, og intet Øie har seet, og det er ikke opkommet i noget Menneskes Hjerte, hvad Gud har beredt for dem, som ham elske. Og derfor hører ogsaa dette med til det Visse, hvad de skulde gjøre, som ere blevne tilbage her paa Jorden: de skulde holde sammen og være samlede, for, naar Tiden kommer, at tage imod det, som Gud har beredt dem, og som maaskee — ja sikkerlig — skal blive langt større, end de kunne forestille sig. Og naar da Du er sammen med Dine Børn eller Du beder alene Dit Fadervor, og Du kommer til den Bøn: „Forlad os vor Skyld !“ hvem vil da forbyde Dig at tage Din Mand med i denne Bøn, naar Du dog ikke kunde faae ham ud af Dine Tanker, og naar Du veed, at denne Bøn er Herrens egen Bøn, som han selv beder med, og han har Magt i Himlen og paa Jorden, ogsaa til at forlade Synder, og han har bundet Dig sammen med denne Mand? Du vil dermed dog ikke foreskrive ham Noget, og gjør ikke Andet, end hvad han selv gjorde i Gethse- mane, da han sagde: „Fader, dersom det er muligt, da lad denne Kalk gaae fra mig!“ — Saa faaer Du endda intet Svar paa Din Bøn, ikke saa længe Du er her. Saa er her et Kors, som skal følge Dig til Din Død. Men vil Du bære det efter ham, som først bar sit, saa skal Du nok mærke allerede her, at det skal være til Velsignelse.

Jeg beder Eders Capelian bringe Dig dette Brev, for s. 136at Du, naar Du har læst det, strax kan have En at tale med og faae Dit Hjerte lettet. Og han kommer i Guds Navn, som den, der er beskikket, og nok faaer Hjælp til at være Din Trøster. Om to Dage fylder jeg 70 Aar. Saa skulde endnu denne Sorg komme først !

Laub, Hardenack Otto Conrad, *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)*,

men jeg haaber paa, at med Guds Hjælp skal ogsaa den, som Alt hidtil, blive vendt til Glæde.

Han være med Eder!

Din gamle faderlige Ven

O. Laub.